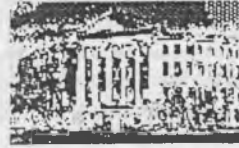

ПОКИ

11

на ПЛАЦУ

Ні [хай] тобі, о чудовий мудрий могилянцє! Чи маєш ти хоч якась уявлення, що тримаєш зараз у руках, пописаних пастою? Та нехай тобі буде відомо, що це – чергова спроба (після десятка попередніх) створити щось про тебе і для тебе. Знай, що тільки завдяки Спудейському Братству це стало можливим. Ми вже бачимо твій здивований погляд, коли губи тихо шепочуть назву цієї таємничої організації. Проте це далеко не масонська ложа, куди допущено тільки обраних. Це – «цілісна система утворень» (одним з яких є ця газета) що покликани слугувати тобі, о мудрий студенте!

Чому саме «ПОКИ НА ПЛАЦУ?» – запитаєш ти. Згадай ті шасливі і, на жаль, рідкісні для могилянця, хвилини, коли є можливість потусуватися на плацу, відчутти духовну (а для кого і не тільки) приналежність до єдиного клану могилянців на чолі з нашим Хрещеним Батьком, побачити і почути всіх і кожного та й просто відпочити. Саме в такі хвилини ця газета буде з тобою як фольклорний порадник, vox populi, і просто цікавий співрозмовник.

Тож запрошуємо тебе читати цю газету, навіть співпрацювати, о талановитий студенте, адже ти, безперечно, маєш чудові ідеї, які народилися саме «ПОКИ ти НА ПЛАЦУ».

Редколегія.

Знайомтєся з Академією

або

ХТО ГОЛОВНІШИЙ: ДЯДЬКО З ВУСАМИ ЧИ ДІДУГАН З БОРОДОЮ?

Невелике соціологічне опитування, проведене серед студентів НаУКМА (місце проведення – переважно читальні зали), показало, що чітко розрізняють поняття «ректор академії» і «президент академії» близько 60% опитаних. Приблизно 24,5% ототожнюють ректора з президентом і президента з ректором, ще 9% дали досить туманну відповідь, не пов'язану із самим запитанням. Решту (7%) складають відповіді на зразок «В пахло думати», «Мене це не шкребе» і фінал: «Не знаю, не бачив, на що він (президент/ректор) схожий!»

Приблизно 1/4 з тих, що можуть розрізнити функції ректора і президента, вважають, що ректор відіграє організаційну роль і регулює навчальний процес, в той час як президент займається зовнішніми зв'язками Академії, укладає угоди, підписує контракти тощо. Дехто вважає, що президент робить абсолютно все, а ректор – це просто «президент вузької спеціалізації». Трапляються досить абстрактні визначення: «президент започаткував, а ректор – це ректор. Відрізняються статусом!» Серед розмаїття думок та поглядів є й повністю опозиційні.

Думка №1: «Ректор завідує господарськими справами, а президент керує ректором».

Думка №2: «Президент головний у господарстві...»

Взагалі реальним головою в НаУКМА близько 1/5 вважають президента. Трохи менше (18%) навпаки, гадають, що президент – особа чисто символічна, на зразок гербу, а народом керує ректор. Як підсумок можна навести слова студента, що для себе дуже чітко розрізнив цих двох осіб зовнішньо: «Обидва вони досить великі дядьки, і це в них спільне. Але у ректора тільки вуса, а в президента – борода».

З точки зору «дідів» додамо лишень: хоч би що там думали, а «борода» для «народу» все ж важливіша!

*Солодько Юлія ФГСН – 1
Допомога в соціологічному
опитуванні – Вікторія
Сабадаш ФГСН – 1*

P.S. Опитування було проведене перед Днем Академії, коли переважна більшість свіжого студентства, сподіваємось, ще не ідентифікувала двох найвищих керівних осіб.

Знак Зодіаку, що це? Це певне розташування зірок над певним місцем у певний час. Знаків цих 12, і кожен з них має владу приблизно місяць щороку. Певний знак якимось чином впливає на кожну особистість. Але наша «Мозианка» – теж свого роду особистість і феномен. Спостереження навели нас на думку, що кожен з триместрів має покровителя – знак Зодіаку. Подальша систематизація досвіду привела до висновку: триместри у бакалавраті є повторенням магічного зодіакального кола.

Copyright © by Messir *

♈ I триместр.

Проходить під знаком Овна. Ви як Овен кидаєтесь на книжки, в яких нічого не розумієте, жодну не дочитуєте до кінця, але сміливо йдете вперед; вам видається, що світ ви вже підкорили, треба лише довести це іншим. Але знання – не війна, тут не можна захопити ворога зненацька, треба підготувати ґрунт. Отож, ви, незважаючи на фіолетові окуляри, прошибаєте лобом стінку, набиваючи гулі, або отримуєте струс мозку, в залежності від міцності кісток і сили удару. У вас часто болить голова, особливо перед сесією та під час її. (А не в понеділок зранку як під будь-яким іншим знаком). Але пам'ятайте: «Борітеся – поборете!». Усі через це пройшли. Не потоніть у бурхливому океані!

♉ II триместр. Тілець.

Вітаємо! Ви пройшли через першу сесію. Це все одно, що для юнга (не Юнга) вперше перетнути екватор. Ви можете трохи розслабитись і зібрати урожай I триместру. Запевнюю, що на цей триместр припадає найбільший відсоток перших студентських захоплень, адже Тілець має могутню покровительку – Венеру. Може це саме вона та дівчина, що зараз задумливо крутить ручку, намагаючись зосередитися на англійській? А може запроєнти потанцювати свою пасію на перше свято кохання – День Св. (чи не дуже Св.?) Валентина?

♊ III триместр.

Ну як можна вийти на парі, коли запанували легковажні Близнюки? Кінець весни і початок літа – пора авантур, виходу емоцій, що пренакошувалися рік. Саме тому III триместр має бути переважаним, бо пригоди могли б звести з правильного шляху чимало молодого

спудейського люду. Проте, кажуть, Фортуна прихильна до Близнюків. Ризикуйте, і хай вам щастить!

♋ IV триместр.

Ваше життя переходить під владу Рака. Саме у цьому триместрі люди відчувають найбільшу тугу за домівками й рідними. Їм вже не хочеться, як на першому курсі, просто вирватись з-під контролю і пожити самостійним студентським життям. Хочеться затишку, спокою, дратують усі, хто хоч трохи його порушує. А Місяць ще додає диких фантазій, скажімо, таких, що підлогу на блоці мають мити щодня, і лампочка в коридорі – не предмет розкошу, а засіб безпеки життєдіяльності. Всі розуміють, що це патологія, але проти зірок нічого не вдієш... Може вам варто прикрасити підвіконня, де звичайно валяється купа паперу, привезеною з дому квіткою, що буде лірично відтінювати посуд, пару старих панчохів, заіржавілу бритву та обгортку з шоколадки, яку з'їли два тижні тому?..

♌ V триместр.

Ви пишете свою першу курсову роботу. Отже, гордість у вас летить через край. Ви робите розумне та трохи симпатичне обличчя, коли заходить мова про курсову та її предмет, адже ви вже прочитали одну книжку і чотири статті! Але найбільше ви боєтесь показати у розмові, що чогось не знаєте, не читали, не зрозуміли. Що ж, Лев має купу комплексів, боротися з якими можна тільки методом захочення та компліментів.

♍ VI триместр.

Як справжня Діва (в астрологічному розумінні), ви доводите до блиску свою курсову, систематизуєте знання та обробляєте інформацію. І хай допоможе вам у цьому Меркурій із його наполегливістю та вмінням працювати. Будьте послідовні й логічні на захисті – успіх гарантовано. Але після захисту скромна трудівниця Діва може показати свого прихованого антипода, тобто нахрюкати (насмуктатися, нализатися) як справжня... самі подумайте яка тварина. Але у будь-якому випадку VI триместр – час праці.

Костюченко Ірина

Далі буде...

Говорять
Викладачі

✓ Коли я говорю Шлігель, я маю на увазі Шеллінга.

✓ Панове, ви знаєте, що таке пластилін?.. Так от – я маю до нього безпосереднє відношення... Тепер наші діти користуються безпечним пластиліном!

✓ А про інші елементи того, що ми називаємо Більзаком, ви побачите самі

✓ Його (Грюнгельса – одного з літературних героїв) святкували, нагороджували.

✓ Він говорив їй компліменти сільськогосподарського характеру.

✓ Задум твору народжується в черепі. ☹

✓ Лан проявляє експансивність і живиться волонтаристськими бажаннями.

OPERA FORMOSA

*А хочете, візьму ще нижчий тон,
Щоб віршем вам уславити — калози.
Хоч глянець їх не той, що у корон,
Але ж вони, звичайно, річ хороша.*

(Ю. Клен.)

Протягом 20.09.97 – 2.11.97 відбувається виставка «Опера Формоза» у галереї Центру сучасного мистецтва Сороса. Виставка представляє сучасне італійське мистецтво, твори ще «свіжі» (створено у 90-х).

Загадкова назва, Opera Formosa, чи не так? Ну, опера – це опера, або ж твір, робота (хто вчить італійську – знає). А Формоза... Як виявилось, воно позначає об'ємність, повноту форми (особливо у контексті, де йдеться про повну жінку).

Здається, найоригінальнішим на виставці був чобіт. Так, залізний чобіт з гільзовими прикрасами, наповнений сіллю. А от символіка, глибокий метафоричний зміст цієї роботи, яка, до речі, називається «Зроблено в Югославії» – це війна на Балканах, омила солоними слізьми. А, може, це просто постмодерний варіант звичайнісінької солянки. Можливо й інша інтерпретація. Пригадуючи географічні обриси Апеннінського півострова, і, порівнюючи з чоботом, він може видатись метафорою цієї милої країни. Що ж до зіставлення з Югославією (див. назву), то зараз Італія теж переживає певну політичну кризу: загрозу розпаду на Південну і Північну Італію. Але залишімо це питання політологам.

Коли дивитись на «скульптуру» «Вісім голів» П. Каневарі, мимоволі згадуєш про смерть мистецтва (давно оплакану мистецтвознавцями й філософами). А кому дісталися неперелівки, так це Міккі Маусу, якому присвячена епопея з тридцяти картин. Міккі з деформованими кінцівками, Міккі – сфінкс, Міккі – пустельник, Міккі – троянець, Міккі де Сад і, нарешті, натюрморт з кістками Міккі. Все це «фантазії наприкінці історії» – хворобливі, трохи божевільні, іронічні, часом цинічні.

Хто хоче відчутти смак сучасного італійського мистецтва, той ще має час.

Тетяна Кононенко, ФГСН-III.

*All the world is a stage,
and all the men and women are merely the actors*

Так було сказано три століття тому, але людина сучасності все ще звертається до театру в пошуках катарсису (очищення, духовного підйому).

У Києво-Могилянській Академії можливість відчутти катарсис з'явилася у серпні 1995 року. Місце – маленька аудиторія на другому поверсі 1-го корпусу – Експериментальний студентський театр НаУКМА, керований групою професійних акторів з Київського Експериментального театру (який, до речі, отримав майже всі українські престижні нагороди, зокрема Золоту Пектораль).

Зайдіть сюди – і ви поринете у чудернацький світ вистави «Амоге. Коло на Схід (Захід)», будете змушені розплутувати гордіїв вузол різних епох та світів, традиційних та авангардних стилів і методів, покинувши світ реальності задля творинь Платона, Шекспіра, Старицького, Ростана та Йонеску, задля світу, в якому закохані школярки злітають на гоїдалці наразом із Лукіанівськими богами.

А зворотнім боком цього театру, молодого і в той же час такого ж давнього, як і сама Академія, є карнавальний театр, який шокує сучасний світ. Це навіть не театр, а сам Карнавал з усією містичністю його культури, що завітав одного разу до двору Академії у своїх пишних шатах, на високих ходулях, та й там і залишався, запрошуючи Вас заглибитись у неповторний світ Студентського театру та Середньовіччя.

Наталія Монахова, ФГСН-III

Марина Цветаєва

Так з дому гнана тугою й твоїм
Нетлінним образом, і спрагою, й жагою:
«Забуди!» – валом спіненим морським
Ношуся колотнечею міською.

Оцей високий пінний вал морський
Вдовж сірих кам'яниць на Поварівській!

Ось хорт дріма. Схилюсь над ним –
Це ж погляд твій! По образах всі руки –
Твої! О був би без очей, без рук,
Щоб їх не пам'ятати, щоб забути!

І, відчайдушна хвиля, сплеском рук
Господи карколомнії беру.

Подарувала по цілунку всім.
Дивлюся у вікно – Москва в просторім колі.
Та ж любить вся Москва мене! А ось твій дім...
Сміх колом став в затиснутому горлі.

Й малюк, що ледве кашу прожував:
«Сміюся з вами, а без тебе сумував...»

Так в колі дітлахів – і все ж сама;
Крізь сон – слова: «Ой бачу, наших рубить
Поляк... Ну що? Ну як? Новин нема?»
– Ні є одна: що він мене не любить!

І, чоловіка вразивши, іду
Дружину слухати – який ревнивий друг.

Знов вірші, квіти... Віхола в руках
Із квітів! Хто мені їх не дає за вірші?
– Вперед! Вперед! – Повзе тінь на домах
По цирковому колу все сильніше.

Шалену пам'ять заганяти вкрай,
Щоб лиш не схаменутись, так і знай!

Ось так від тебе, як від лиха з лнх,
По всій Москві – як мандрівна небога,
Кружлять, кружлять – до сутінок – таких,
Щоб врешті-решт біля свого порогу

Враз зупинитись, дух перевести –
І увійти, щоб знов тебе знайти!

* * *

О, ці уста – судільне цілування!
І все. І я тепер – злидар самотній.
Хто я – єдина? – Ні, одна із сотні!
Я – завойовник? – Ні – завоювання!
Кохання це чи, може, милування,
Пера це примха чи першопричина,
Чи прагнення божественного чину,
Чи трошки гри – за родом віршування?
Душа печаль, очей замилювання,
Пера розгін... О чи не однаково,
Яке до ваших уст дібрати слово,
Коли уста – судільне цілування!

Переклала з російської
Ольга Кирилова, ФГСН-III

Поставимо риторичне запитання:

ЧИТАЛКА ДЛЯ СТУДЕНТІВ ЧИ СТУДЕНТИ ДЛЯ ЧИТАЛКИ?

Звернемося до звичної ситуації: ти, студент, сидиш у читалці і намагаєшся заглибитись у свою економіку, філософію, математику чи право. Ти не реагуєш на зовнішні подразники і світ для тебе не існує. Ти вже у стані транс, який на тебе навіяла книжка. І тут — бах! — як постріл крейсера «Аврори», як свист стріли червоношкірого індіанця у прерії, як початок другого пришествя Христа на землю на тебе гримає голос, що миттєво виводить із виключно корисної для твого мозку і рейтингу медитації. «Технічна перерва!» — це словосполучення для вуха студента звучить так само, як «Бухенвальдський набат» для в'язня чи то «Ядерна війна» для будь-якого свідомого громадянина.

Потім хвилину г'ять триває вихід народу з «читалки» (якщо вже проводити історичні аналогії — вихід євреїв з Єгипту): здавання книжок, шарудіння, розмови, сварки, вітання та сміх. П'ятнадцять хвилин ти тиняєшся у коридорі, піддячи крізь зуби багато «гарних» слів про порядки в бібліотеці. «Гарність» слів залежить від твоїх:

- інтелегентності;
- курсу;
- вільного часу до наступного семінару;
- порядкового номеру разу, який за сьогодні тебе «попросили» з читалки;
- стосунків з бібліотекарями;
- усього вище перерахованого, але щодо твоїх друзів, яким ти скаржишся на лиху долю.

Нарешті, тебе впускають. Хвилину 10 іде зворотній процес: від вітань до заняття місць за столами. О! Могилянські старці ще пам'ятають ті благословенні часи, коли можна було сидіти на столі, під столом, розмовляти, сміятись, грати:

- У карти.
- На сопілці.

3. На нервах сусідів.

4. З почуттями та інстинктами представників протилежної статі та оточуючих; (для тих, хто не зрозумів пункту 3 пояснюємо — привселюдно цілуватись);

І ось на вимогу працівників бібліотеки настає тиша. Чути, як прегоргають сторінки, хтось чхає (чи знали б ми інакше про стан здоров'я своїх однокурсників?), чи то, не витримавши відсутності проявів життя, виходить у коридор, абсолютно безкарно грюкнувши дверима.

Але у сміливців-прометеїв завжди є послідовники — апостоли. І ось шепіт стає дедалі голосніше, трансформується у розмову вголос, робить поступово crescendo... Але це тобі не заважає. Хіба може завадити музика рідних голосів? У цей до болю знайомий та милий шумовий супровід знову вривається чужеродне гостре тіло — скрип бібліотекаря: «Дівчина, що за розмови? Неможливо працювати! Я вже вісім (?) годин стою — це жах» або «Хлопці, замовкніть або вийдіть у коридор» (за точність цитати відповідаю). Що й казати, ми знаємо усі ці фрази, цей голос, який прекриває шум п'ятдесяти чоловік...

Моє питання: *доколи?* Скільки ще студент, який виховується, здається, у душі волелюбності козаків та загальнолюдської поваги до особистості буде стогнати у ярмі і боятись подати голос? Доколи мене, студентку другого курсу, та й багатьох інших, будуть тримати за ученицю шостого класу загальноосвітньої школи? Доколи від студента третього курсу, який хотів взяти всього лише «Headway Advanced», вимагатимуть обов'язкової наявності фотографії на читацькому квитку (який сам по собі є абсурдом, коли закладається документ)? А ці дублі замовлень, обіцянки дати літературу за годину, коли «добратися» до неї можна за дві хвилини?

Звичайно, знайшлися люди, які ходили до декана, готували подання у бібліотеку (пам'ятаєте цю біганину зі збиранням підписів на початку вересня?). Студентська колегія, якій були видані списки протестантів-єретиків, обіцяла втрутитися, відгукнутися на воляння

народу, навіть зустрічалася з ректором. І певні зрушення є. Дають деякі англійські підручники на ніч (!), а якщо гарно себе поводити — то і трошки більше...

Але йдучи з «читалки» (до речі, не раніше 18-ої) з книжкою — об'єктом, на який спрямоване твоє сублімуюче студентське libido, — зі щасливим обличчям та усвідомленням, що ти — її власник на цілу ніч (!) і можеш робити з нею що завгодно, не поспішай! Тебе ще наздоженуть слова наказу, що о 8-й наступного дня це джерело знань має бути на своєму законному місці. І зранку ти, третьокурсник, хоча і маєш першу пару об 11:40, чесно (чи покірно?) привозиш книгу в «Могилу» о 8-й, у сотий раз промовляючи «гарні» слова про порядки у бібліотеці. «Гарність» залежить від твоєї:

- інтелегентності;
 - курсу...
- (див. вище).

Отож, давайте оберемо за аксіому твердження, що історія — не замкнене коло, а розвивається по спіралі. Таким чином, можливість досягнення прогресу — не плід «роздратованої белетристичної фантазії», але незаперечний науковий факт. Тож давайте співпрацювати, шановні бібліотекарі та студенти. Викладайте свої вимоги тезисно та чітко, вносьте конкретні пропозиції, які могли би поліпшити обслуговування та загальний психічний стан обох сторін.

Втім, на теперішній час революційна ситуація визріла, і конфлікт, безперечно, існує. Пропозиції та скарги (а їх, мабуть, буде вдосталь) подавайте представникам Спудейського братства та редакторам газети. Не шепотіться по кутках, а приєднуйтесь до нас. Ось наша перша вимога, яку підтримує більшість студентів: «Хай бібліотека буде для студентів, а не студенти для бібліотеки!»

*Збрала інформацію та
виклала її у сатирично-
риторичній формі Ірина
Костюченко, ФГСН-ІІ*

Редактори і співробітники «ЮКИ НА ПЛАЦУ»:

- © Ірина Костюченко, ФГСН-ІІ та
- © Олена Ніколенко, ФГСН-ІІІ — збір та редагування матеріалу;
- © Олексій Михалюк (alexmt@...), ФГСН-ІІІ — технічне редагування та верстка,
- © Олександр Рябцев (crazy@...), ФГСН-І — комп'ютерний набір.

*Щира подяка всім дописувачам
нашої газети!*

(Серед яких, до речі,
може стояти і ваше ім'я)